

kommer til at bære Ansvaret, og at det paa den anden Side lettelligen kan blive skært for Enhver, om han ved paa en eller anden Maade enten som Forlægger, Commissionshandler eller Bogtrykker at træde i Forhold til et Skrift, paatager sig Ansvaret for dets Indhold, hvorhos vi ere enige om, at Reglen for Ansvarrets Dvergang paa en af de Nævnte bør lempes saaledes, at den ikke bliver hemmende og hindrende for dem i deres borgerlige Sysse og Levevei, ligesom vi ogsaa holde for, at, naar Forfatteren til et Skrift har navngivet sig paa dette, er det naturligt, at Ansvarret først og fremmest og ene hviler paa ham, selv om en Anden tillige er nævnt som Udgiver, efter som der i denne Nævne indeholdes et Samtykke fra hans Side til Skriftets Udgivelse.

Undersøge vi nu, hvorvidt Paragraphen, saaledes som den foreligger, stemmer med de her udtalte Ansæelser, da ville vi ikke fordølge, at Udvalgets samtlige Medlemmer, hvor lidt vi end i flere andre Punkter samstemme, dog have været fuldkomment enige om, at Reglen, saaledes som den her er given, vilde mer føre Baand, der i altfor høj en Grad vilde være besværende, navnlig for Forlægger, Boghandler og Bogtrykker, og derfor neppe vilde undlade at indvirke skadeligt og hæmmende paa Bogvæsenet i det Hele. Vi kunne nemlig ikke indsee det Retfærdige og Rigtige i, at Ansvarret skal gaae over paa Forlæggeren eller Com-

missionsforhandleren, naar den navngivne Forfatter eller Udgiver inden tre Maanedes efter at Skriftet er udkommet, enten afgaaer ved Døden eller ikke længere er tilstede, saaledes at Statens dømmende Myndighed kan naae ham. Man kan neppe billigen fordre mere, end at den, der staaer i et af de nævnte mere underordnede Forhold til Skriftet, skal sørge for at have En for sig, der er navngiven paa Skriftet enten som Forfatter eller Udgiver, og som, hvis han ikke er tilstede, naar Sagen anlægges, i alt Fald paa den Tid, Skriftet udkom, havde fast Bopæl her i Riget. Ligesom dette er Fordringer, der billigen kan gøres til Enhver, der vil forlægge eller i Commission forhandle et Skrift, og, ligesom man ogsaa billigen kan fordre, at den, der paatager sig at trykke et Skrift, i alt Fald skal have for sig en navngiven og bosat Forlægger eller Forhandler, hvis han ikke selv vil ansees som Udgiver, saa meget mere som det i og for sig maa være ham mistænkeligt, at Skriftet er saa forladt, at Ingen endog blot vil træde i et saadant underordnet Forhold til det, saaledes troe vi ogsaa paa den anden Side, at Fordringerne ere saadanne, at Staten i dem har tilstrækkelig Betryggelse, for at Straffen vil kunne naae den, der har forbrudt sig mod Loven. Heller ikke kunne vi billige, at Underansvaret er blevet udstrakt til Alle, der forhandle eller paa anden Maade uddele Skriftet.